

Eesti - väike suurriik

Mida teate Eestist? „Kas see on see Soome naaber, kes oli varemalt osa NSV Liidust ja kus elab Euroopa kõige viinalembelisem rahvas?“ on vastus, mida võib kuulda pea igalt teistelt eurooplaselt. Kuigi osaliselt on neil ka õigus. Aga miks teatakse meid just nende parameetrite järgi? Miks näiteks ei vastata: “Kas see on see rahvas, kes ei anna kunagi alla?”

Tegelikult me ju just see rahvas olemegi, vaatamata oma väiksusele. Kas Eesti lõpetas üritamise saada Euroopa Liitu enne, kui me selle täieõiguslikud liikmed olime? Kas eestlased andsid enne alla, kuni oli tehtud samm tolerantsema Euroopa riigi poole ning vastu võetud kooseluseadus? Kas Veerpalu ja Šmigun andsid alla enne, kui finišijoon oli ületatud ja olümpiamedal kaelas? Kas meie esivanemad andsid enne alla, kui Eesti sai lõpuks vabariigiks? Ei.

Just viimane näitabki kõige ehedamalt, et kunagi ei tasu oma unistuste poole pürgimist katkestada hoolimata sellest, kui kaua unistuse täitmine aega võtab, vaid läbi vaeva uhkuse poole tüürida!

Tänu sellele on meil nii palju, mille üle uhkust tunda. Näiteks meie kultuur. Meil on see nõnda huvitav ning ainulaadne. Sellest on välja kasvanud palju maailmakuulsaid muusikuid, teadlasi, moeloojaid, sportlasi ning uhked saame olla ka meie filmitegijate üle. Filmi „Mandariinid“ Oscari ning Kuldgloobuse nominandiks saamine on ikka vägagi uhke saavutus Eesti kohta.

Ja nagu ütles kord Lennart Meri: „Ilma kultuurita inimesele võib ainult kaasa tunda. Kultuur ei ole muud kui valik hea ja parema vahel.“

Kuid paljud inimesed ei oska seda kõike hinnata. Iga aastaga rändab Eestist välja aina rohkem oma rahvast. Minnakse ikka välismaale „paremat elu otsima“. See on meie oma inimeste süü, kus süstitakse noortesse, et Eesti on halb ja tulevikuta maa. Kuid see ei oleks nii, kui inimesed vaid märkaksid, kui palju toredat ning ainulaadset on meie maal, mida sa ei leiaks KUNAGI kuskilt mujalt maailmast. Oleks vahva mõelda, et iga eestlane annaks oma panuse kodumaa arendamisse ja talendid viiksid need reaalsusse. Just need talendid, kes ei läheks enam õnne otsima välismaale, vaid jääksid siia ja aitaksid luua paremat riiki. Paremat Eestit.

Siinkohal tekibki küsimus. Kas pigem minna elama välismaale, kus on riik pindalalt suurem ja selgemini maailmakaardil ning kus inimesed teenivad rohkem raha, jah, just seda paberit, millel on juba praegu liiga suur tähtsus inimese elus, VÕI jääda koju... ümberringi tuttav keel... ilus loodus... ajaloolised tavad ja kombes... ning kõige tähtsam... omad inimesed. Mõelgem sellele täna.

Just 24. veebruar ongi see päev aastas, kus peaksime mõtlema, kui heas kohas me ikka elame, jättes üheks päevaks kõrvale kõik halvad asjad, mis meid igapäevaselt painavad ja mõtlema heale - meil on turvaline siin elada, meil on rahvast ühendavad üritused nt „Teeme ära“ ning tõelise eestlase aasta tippsündmus - laulu- ja tantsupidu, meil on neli aastaaga, kaunis keel, sõnavabadus, Tartu Ülikool, selfidega vägagi sina-peal president, väga arenenud tehnoloogia, just e-riigi tasandil ning tänapäeval väga tähtsad asjad: ilusad naised ja palju WiFi-t.

Iseseisvuspäev ongi pühendatud neile inimestele, kes andsid oma väiksemagi panuse

Vabariigiks saamise suunas ning ka nendele, kes on muutnud Eesti selliseks riigiks, nagu Ta seda täna on.

Ma soovin omalt poolt kõigile uskumatult toredat eesolevat iseseisvuspäeva ja ärgem unustagem ka Tartu Rahu 95. aastapäeva mälestada ning et Eesti meel ning Eesti keel meis veel kaua püsiks.

Aitäh!

Andree Prees 10R